

Moció de l'Entesa per St. Esteve al Ple Ordinari de la Corporació Municipal de St. Esteve Sesrovires de març del 2009.

Moció: LA CRISI TAMBÉ TÉ ROSTRE DE DONA

La crisi econòmica que estem patint és el resultat d'una crisi financera internacional, produïda per la recerca de beneficis ràpids, que ha trencat qualsevol relació entre l'economia financera i l'economia real; amb un model de producció i distribució globalitzat, sense regles, sense drets, sense contrapoders socials i polítics i sense cap responsabilitat social.

Una crisi que en el nostre país té connotacions pròpies per les febleses del mercat laboral, basat en la precarietat i en salaris baixos; amb un creixement en els darrers anys centrat en la construcció, l'especulació immobiliària, el sector serveis de baix valor afegit i el consum privat.

Fins avui aquesta crisi ha tingut un rostre masculí, primer perquè els sectors productius més afectats fins el moment ocupen majoritàriament a homes, però també perquè les polítiques contra la crisi s'han adreçat sobretot a donar resposta a aquests sectors.

No obstant això, la crisi també té rostre de dona. Cal que tinguem en compte que les dones constitueixen prop de la meitat de la força de treball a Catalunya, per tant, no són un col·lectiu marginal i cal atendre les seves necessitats específiques en les polítiques de combat de la crisi, generant nous llocs de treball en aquells sectors més feminitzats, menys visibles però molt precaris, i incloent la perspectiva de gènere en les polítiques d'impuls de l'economia catalana.

Avui les discriminacions directes contra les dones han desaparegut, i tenim indicadors positius de la integració de les dones en el mercat de treball com l'activitat laboral femenina que ha augmentat significativament o l'augment del nivell d'estudis de les dones -ja hi ha més dones que homes amb estudis universitaris. A això s'afegeixen altres fenòmens més recents com la immigració que, amb més participació masculina que femenina en l'activitat, ocupa els llocs de treball més precaris; desplaçant les dones, com a col·lectiu, del darrer esglaó de l'escala laboral.

Cada cop, doncs, sembla més difícil fer palesa la discriminació que pateixen les dones des d'un punt de vista estrictament laboral. Per això, si sempre ha estat necessari analitzar la situació de les dones a l'ocupació interrelacionant-la amb les tasques de cura i l'existència de serveis públics de benestar, avui és imprescindible per desemmascarar les discriminacions de gènere.

En primer lloc, cal tenir en compte que les dones s'han incorporat al mercat de treball en condicions de desigualtat respecte els homes -en un mercat segmentat, amb salaris baixos i pitjors condicions de treball. L'any 2007 el 79'9% del total de persones ocupades a temps parcial eren dones, mentre que el percentatge de dones entre les persones ocupades a temps complert era només del 37'5%. La diferència salarial que existeix entre els dos sexes també és un dels motius principals de discriminació de les dones en l'àmbit laboral. Les dades mostren que a Catalunya els homes cobren un 29.27% més de sou que les dones. A més, per trams de salari, hi ha més homes entre les persones que tenen un salari més alt i, en canvi, les dones són majoria entre les persones que cobren el tram de salari més baix.

Globalment, les dones que treballen estan en una situació més desfavorable que els homes, i per això la precarietat també afectarà a les prestacions socials que se'n deriven. D'aquesta manera les dones tenen menys i pitjors prestacions d'atur, en durada i en quantitat rebuda, i pitjors condicions de jubilació. Segons

les dades, les dones aturades que estan cobertes per algun tipus de prestació d'atur només assoleix el 24% del total.

A això hem d'afegir els col·lectius de dones que es troben en situació d'especial vulnerabilitat davant d'aquesta crisi com són les dones joves, les dones grans amb escassos recursos, les dones de l'àmbit rural o les dones monomarentals.

D'altra banda, les dones tampoc poden perdre el tren de la nova economia. Les polítiques d'impuls d'un nou model econòmic, han d'incloure la perspectiva de gènere per ser autènticament transformadores i tenir com a estratègia prioritària la integració de dones i homes en els nous sectors emergents com les energies renovables (a dia d'avui un sector ja molt masculinitzat) i en aquells que generen més valor afegit com les inversions en R+D+I; amb l'objectiu d'invertir la segregació ocupacional de dones i homes tant característica de l'estructura del mercat de treball actual.

En segon lloc, les dones continuen essent la peça clau del funcionament de l'economia reproductiva, és a dir, d'aquella que no es veu ni es paga, però que és del tot necessària per al sosteniment de la vida humana.

Les dones catalanes dediquen més del doble del temps que els homes al treball reproductiu, és a dir, a la cura de les persones –petites i grans- i al treball a la llar. Hi ha conseqüències socials, polítiques i econòmiques molt clares del fet que les dones hi dediquen molts anys de la vida a la cura d'altres: pitjors sous, menys reconeixement social, manca d'autonomia econòmica, pitjors jubilacions, més dificultats per a la promoció professional, etc.

Les polítiques anti-crisi no poden girar l'esquena a la realitat de la vida de la meitat de la població. Si volem assolir una modernització econòmica, basada en la sostenibilitat ecològica i humana ha arribat l'hora d'integrar en el nostre model econòmic aquests altres treballs, que creen riquesa i que són imprescindibles per a la sostenibilitat del sistema social i econòmic.

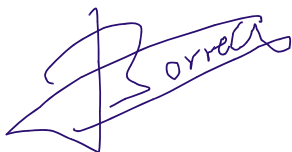
En tercer lloc, cal tenir en compte que les dones estan majoritàriament ocupades en els sectors dels serveis socials, molts d'ells vinculats als serveis públics de benestar. Per això defensem que les polítiques de creació d'ocupació també han de dirigir-se a aquelles professions que construeixen la infraestructura més important, la del capital humà, i que precisament són les més feminitzades com són el treball social, l'ensenyament i la formació, les professions relacionades amb la cura, etc.

A més a més, les dones són les principals usuàries i les principals beneficiàries d'aquests serveis públics, pel que una menor despesa social provoca una pressió addicional sobre les responsabilitats socials que s'atribueixen a les dones i reforça el model tradicional de família patriarcal. En aquest sentit, cal que la despesa social s'incrementi, especialment la vinculada al desplegament de la Llei de Dependència que tantes expectatives ha generat. La despesa pública en serveis de benestar com Escoles Bressol o Centres per a Gent Gran és fonamental per a l'objectiu de la plena integració de les dones en el mercat laboral.

Per tot això, la Corporació Municipal de Sant Esteve Sesrovires reunida en Ple, ACORDA:

1. Instar al Govern de la Generalitat i al Govern de l'Estat a defensar els drets socials incrementant la despesa social: la crisi no pot servir d'excusa per retallar els serveis i les prestacions socials.
2. Demanar als governs que les polítiques de creació d'ocupació incorporin també aquells sectors que construeixen la infraestructura més important: la del capital humà, i no només en aquells sectors masculinitzats com la construcció o l'automoció que aporten poc valor afegit a la nostra economia.
3. Instar al Govern de la Generalitat i al Govern de l'Estat a atendre les necessitats específiques dels col·lectius de dones que es troben en situació d'especial vulnerabilitat com les dones migrades, les dones monomarentals, les dones grans amb pocs recursos o les dones joves.
4. Integrar en les polítiques de combat de la crisi que desenvolupi cada administració, actuacions específiques contra les desigualtats de gènere de caràcter estructural en el mercat laboral com la diferència salarial, la segregació vertical i horitzontal o la temporalitat.

5. Exigir als governs que les polítiques anti-crisi abordin les desigualtats entre dones i homes que genera un repartiment injust del treball reproductiu, és a dir, el de la cura de les persones i del treball domèstic, tot incorporant els efectes que té sobre les oportunitats professionals de les dones.
6. Demanar als governs que elaborin polítiques per tal que les dones s'integrin en els nous sectors econòmics com el de les energies renovables i en aquells que creen més valor afegit com les inversions en R+D+I.
7. Que es consideri l'impacte de gènere en el conjunt de polítiques públiques i en particular pel que fa a les polítiques de combat de l'economia submergida.
8. Que els ajuntaments i els ens supramunicipals incorporin la perspectiva de gènere a tots els estudis i anàlisis econòmics que es portin a terme i en relació a la crisi en l'àmbit municipal, fent un seguiment periòdic de les dades i indicadors recollits.
9. Fer arribar aquests acords a la Comissió Europea i al Parlament Europeu, al Govern de la Generalitat, al Govern de l'Estat, al Consell Comarcal del Baix Llobregat, als sindicats i a les entitats ciutadanes de St. Esteve.

Jordi Borrell Alonso
Portaveu del Grup de l'Entesa per Sant Esteve

Sant Esteve Sesrovires, marc del 2009

Moción de la Entesa per St. Esteve al Pleno Ordinario de la Corporación Municipal de St. Esteve Sesrovires de marzo del 2009.

Moción: LA CRISIS TAMBIÉN TIENE ROSTRO DE MUJER

La crisis económica que estamos sufriendo es el resultado de una crisis financiera internacional, producida por la investigación de beneficios rápidos, que ha roto cualquier relación entre la economía financiera y la economía real; con un modelo de producción y distribución globalizado, sin reglas, sin derechos, sin contrapoderes sociales y políticos y sin ninguna responsabilidad social.

Una crisis que en nuestro país tiene connotaciones propias por las debilidades del mercado laboral, basado en la precariedad y en salarios bajos; con un crecimiento en los últimos años centrado en la construcción, la especulación inmobiliaria, el sector servicios de bajo valor añadido y el consumo privado.

Hasta hoy esta crisis ha tenido un rostro masculino, primero porque los sectores productivos más afectados hasta el momento ocupan mayoritariamente a hombres, pero también porque las políticas contra la crisis se han dirigido sobre todo en dar respuesta a estos sectores.

Sin embargo, la crisis también tiene rostro de mujer. Es preciso que tengamos en cuenta que las mujeres constituyen cerca de la mitad de la fuerza de trabajo en Catalunya, por lo tanto, no son un colectivo marginal y es preciso atender sus necesidades específicas en las políticas de combate de la crisis, generando nuevos puestos de trabajo en aquellos sectores más feminizados, menos visibles pero muy precarios, e incluyendo la perspectiva de género en las políticas de impulso de la economía catalana.

Hoy las discriminaciones directas contra las mujeres han desaparecido, y tenemos indicadores positivos de la integración de las mujeres en el mercado de trabajo como la actividad laboral femenina que ha aumentado significativamente o el aumento del nivel de estudios de las mujeres -ya hay más mujeres que hombres con estudios universitarios. A eso se añaden otros fenómenos más recientes como la inmigración que, con más participación masculina que femenina en la actividad, ocupa los puestos de trabajo más precarios; desplazando las mujeres, como colectivo, del último escalón de la escala laboral.

Cada vez, pues, parece más difícil poner de manifiesto la discriminación que sufren las mujeres desde un punto de vista estrictamente laboral. Por ello, si siempre ha sido necesario analizar la situación de las mujeres en el empleo interrelacionándola con las tareas de cuidado y la existencia de servicios públicos de bienestar, hoy es imprescindible para desenmascarar las discriminaciones de género.

En primer lugar, es preciso tener en cuenta que las mujeres se han incorporado al mercado de trabajo en condiciones de desigualdad respecto los hombres -en un mercado segmentado, con salarios bajos y peores condiciones de trabajo. El año 2007 el 79'9% del total de personas ocupadas a tiempo parcial eran mujeres, mientras que el porcentaje de mujeres entre las personas ocupadas a tiempo total era sólo del 37'5%. La diferencia salarial que existe entre los dos sexos también es uno de los motivos principales de discriminación de las mujeres en el ámbito laboral. Los datos muestran que en Catalunya los hombres cobran un 29.27% más de sueldo que las mujeres. Además, por tramos de salario, hay más hombres entre las personas que tienen un salario más alto y, en cambio, las mujeres son mayoría entre las personas que cobran el tramo de salario más bajo.

Globalmente, las mujeres que trabajan están en una situación más desfavorable que los hombres, y por ello la precariedad también afectará a las prestaciones sociales que se deriven. De esta manera las mujeres tienen menos y peores prestaciones de paro, en duración y en cantidad recibimiento, y peores condiciones de jubilación. Según los datos, las mujeres paradas que están cubiertas por alguno tipo de prestación de paro sólo alcanzan el 24% del total.

A eso tenemos que añadir los colectivos de mujeres que se encuentran en situación de especial vulnerabilidad ante esta crisis como son las mujeres jóvenes, las mujeres grandes con escasos recursos, las mujeres del ámbito rural o las mujeres monomarentals.

Por otra parte, las mujeres tampoco pueden perder el tren de la nueva economía. Las políticas de impulso de un nuevo modelo económico, tienen que incluir la perspectiva de género para ser auténticamente transformadoras y tener como estrategia prioritaria la integración de mujeres y hombres en los nuevos sectores emergentes como las energías renovables (a día de hoy un sector ya mucho masculinizado) y en aquéllos que generan más valor añadido como las inversiones en I+D+I; con el objetivo de invertir la segregación ocupacional de mujeres y hombres tanto característica de la estructura del mercado de trabajo actual.

En segundo lugar, las mujeres continúan siendo la pieza clave del funcionamiento de la economía reproductiva, o sea, de aquélla que no se ve ni se paga, pero que es del todo necesaria para el sostenimiento de la vida humana.

Las mujeres catalanas dedican más del doble del tiempo que los hombres al trabajo reproductivo, o sea, al cuidado de las personas –pequeñas y grandes- y al trabajo al hogar. Hay consecuencias sociales, políticas y económicas muy claras del hecho que las mujeres dedican muchos años de la vida al cuidado de otros: peores sueldos, menos reconocimiento social, falta de autonomía económica, peores jubilaciones, más dificultades para la promoción profesional, etc.

Las políticas anti-crisis no pueden volver la espalda a la realidad de la vida de la mitad de la población. Si queremos alcanzar una modernización económica, basada en la sostenibilidad ecológica y humana ha llegado la hora de integrar en nuestro modelo económico estos otros trabajos, que crean riqueza y que son imprescindibles para la sostenibilidad del sistema social y económico.

En tercer lugar, es preciso tener en cuenta que las mujeres están mayoritariamente ocupadas en los sectores de los servicios sociales, muchos de ellos vinculados a los servicios públicos de bienestar. Por ello defendemos que las políticas de creación de empleo también tienen que dirigirse a aquellas profesiones que construyen la infraestructura más importante, la del capital humano, y que precisamente son los más feminizadas como son el trabajo social, la enseñanza y la formación, las profesiones relacionadas con el cuidado, etc.

Además, las mujeres son las principales usuarias y las principales beneficiarias de estos servicios públicos, por el que una menor gasto social provoca una presión adicional sobre las responsabilidades sociales que se atribuyen a las mujeres y refuerza el modelo tradicional de familia patriarcal. En este sentido, es preciso que el gasto social se incremente, especialmente la vinculada al despliegue de la Ley de Dependencia que tantas expectativas ha generado. El gasto público en servicios de bienestar como Parvularios o Centros para las personas de la Tercera edad es fundamental para el objetivo de la plena integración de las mujeres en el mercado laboral.

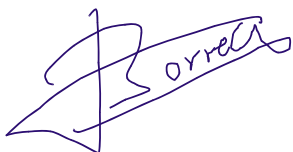
Por todo eso, la Corporación Municipal de Sant Esteve Sesrovires reunida en Pleno, ACUERDA:

1. Instar al Gobierno de la Generalitat y al Gobierno del Estado en defender los derechos sociales incrementando el gasto social: la crisis no puede servir de excusa para recortar los servicios y las prestaciones sociales.
2. Pedir a los gobiernos que las políticas de creación de empleo incorporen también aquellos sectores que construyen la infraestructura más importante: la del capital humano, y no sólo en aquellos sectores

masculinizados como la construcción o la automoción que aportan poco valor añadido a nuestra economía.

3. Instar al Gobierno de la Generalitat y al Gobierno del Estado a atender las necesidades específicas de los colectivos de mujeres que se encuentran en situación de especial vulnerabilidad como las mujeres migradas, las mujeres monomarentals, las mujeres grandes con pocos recursos o las mujeres jóvenes.
4. Integrar en las políticas de combate de la crisis que desarrolle cada administración, actuaciones específicas contra las desigualdades de género de carácter estructural en el mercado laboral como la diferencia salarial, la segregación vertical y horizontal o la temporalidad.
5. Exigir a los gobiernos que las políticas anti-crisis aborden las desigualdades entre mujeres y hombres que genera un reparto injusto del trabajo reproductivo, o sea, el del cuidado de las personas y del trabajo doméstico, todo incorporando los efectos que tiene sobre las oportunidades profesionales de las mujeres.
6. Pedir a los gobiernos que elaboren políticas para que las mujeres se integren en los nuevos sectores económicos como el de las energías renovables y en aquéllos que crean más valor añadido como las inversiones en I+D+I.
7. Que se considere el impacto de género en el conjunto de políticas públicas y en particular en cuanto a las políticas de combate de la economía sumergida.
8. Que los ayuntamientos y los entes supramunicipales incorporen la perspectiva de género a todos los estudios y análisis económicos que se lleven a cabo y en relación a la crisis en el ámbito municipal, haciendo un seguimiento periódico de los datos e indicadores recogidos.

Hacer llegar estos acuerdos en la Comisión Europea y al Parlamento Europeo, al Gobierno de la Generalitat, al Gobierno del Estado, al Consejo Comarcal del Baix Llobregat, a los sindicatos y a las entidades ciudadanas de St. Esteve.

Jordi Borrell Alonso

Portavoz del Grupo de la Entesa per Sant Esteve

Sant Esteve Sesrovires, marzo del 2009